

میلاد عدالت گستر جهانی، مهدی (عج) و اکرامی میداریم.

این بار، نیمه شعبان را ملت بزرگ ما در شرایطی برگزار می کند که برای نخستین بار، عملاً با شهادت ها و ایثارها و دلاوری ها، خون جوشان "انتظار" و دستهای ملتیب "اشتیاق" را در فضای جهان رهساند. و اکنون این چنین بر شبکه، آماش را برای استقرار و گسترش عدل و "گلمالله" در جهان، فرا می خواند.

امسال در نیمه شعبان، براساسی، قلبها و چشمها و حرکات در انتظار ظهور "موعود" انداخته این انقلاب شگفتی زا که "نائب الامام" با رهبری خویش، هدیه آورده است به همه جهان بگستراند. این بار، انتظار و ظهور، برای ملت مسلمان مالموس و مضامی است. . .

انتظار ظهور امام، مکی بر پذیرش، "ولایت" او و دربردارنده دو بعد اساسی است: "تولی" و "تبری" ، ما "تبری" را بارها شنیده و اغلب شناخته ایم. نفرت از هر سلطه، ناحق و جابرانه، خشم و عصیان بر هر نظام ظالمانه و فئیس و سیلان بر خورشوع اعتراض در تاریخ. ولی آنچه در عمق جریان انتظار ناگفته مانده، جنبه "اشتیاقی" ولایت و بعد "تولی" در انتظار است.

انتظار بهمان گونه که "مذهب اعتراض" است در عمق خویش، بر پایه های نورانی، کشش و شوق و عاطفه و شور و علاقمندی به امام استوار است و همواره در تاریخ تشیع، مقاوم ترین و مستحکم ترین عناصر اصیل را مشتاق ترین و "صاحب ولایتین" شیعیان می بینیم. جنبه خالصانه دوست داشتن و بر پایه معرفت تسلیم شدن در برابر "امام" را در هر استقامت علیه طاغوت های پابیم.

تنها "اعتراض" تمامی انتظار نیست. چرا که بسا اعتراض گران که "راهشان به ترکستان است". اعتراض را با اشتیاق و رغبت بسیار به "امام"، هدایت شده و صحیح و همچنین توفانی و گویند تر می پابیم.

رهبر انقلاب اسلامی، امام خمینی که شرق و غرب را بهارزه در آورد و بر جابانه ترین دیکتاتور و دست نشاندته ترین عامل جهان خواران توفیق و خورشید. عارف ترین مرد حجره های نیور و شور وید محال زنده دلی در وادی اشتیاق و خلوت های پر راز و رمز و اشک و التهاب است. و پرچم به ترین لحظات را در رابطه شور آفرین انتظار و اشتیاق با امامش دارد.

اصولاً مسئله "امام زمان" هزاره از دودنا گدانا کامل و غلط، مورد بررسی و اظهار نظر قرار گرفته است. یکی آنان که به امام تنها از دیدگاه سیاسی نگریستند و نه خود "وجود امام" که تنها "انتظار ظهور" را بعنوان پدید مای مؤثر در حیات و حرکت و استقامت و اعتراض، به تعریف نشستند و دیگران که به خود امام پرداختند، اما تحت تاثیر کورکننده و خطرناک علم زدگی و عدم استقلال اندیشه، آید تمولوژیکی، ناشی از عدم درک و یقین به غیب، وحی، الهام و عرفان اسلامی، همواره خواستماند مسائلی چون طول عمر امام، مکان، نحوه ازدواج و فرزندان و یادربنهایت مطابقت علائم ظهور او با پدیدمهای تکنیکی را بررسی و ارائه دهند و در این راه گاه به بن بست های بسیاری برخوردند، دست به توجیه های مضکی زدند.

یکمان ما، با اینکه مطرح کردن انتظار بعنوان یکی از علل اساسی تمام انقلاب های شیعی و جوشان شدن همواره خون عصیان، صحیح است اما همه مسئله "امام زمان" نیست و در نهایت این هر دو بدور از فلسفه وجودی، معصوم، ضرورت و وجود "ولی الهی الارضی" و همچنین بی اثر از ثمرات و فیوضات وجود امام در زمان های مختلف غیب و ظهور است.

اکنون که انقلاب اسلامی با گسترش و تکامل کیفی در قلبها و عمق اجتماعات زمینه ظهور موعود امام را فراهم می کند، امید واریم با شناخت دقیق مسائل اساسی در رابطه با "امام" و "ولایت"، و محبت بر پایه "معرفت" به امر مبارک ظهور، تا حد توان خویش کمک نمایم.

به امید تغییر و پیدایش ظرفیت یاری و جهاد در رکاب پر بوکت "او" برای استقرار و گسترش عدل اسلامی در تمامی جهان و با درود به رهبر انقلاب اسلامی "نائب الامام" خمینی که هم "ظهور" و "انتظار" و هم "وجود" و "آثار" امام زمان را برای ما عینی تر و ملموس تر ساخت.